

Kapitel 18

Nästa dag vaknade Sara tidigt. Hon gick ut i köket, där det låg en lapp på köksbordet.

Morsning!

Måste jobba idag.

Kommer ca 19. Ring om det är något.

Under lappen låg två stockholmskort och två hundralappar. Sara tog upp stockholmskortet och läste informationen på baksidan. Det stod lite om gratis inträde på några muséer och annat.

När de ätit frukost, som bestod av mjölk, cornflakes och rostat bröd, gick de ut från lägenheten. Det ekade i stentrapporna när de smällde igen dörren efter sig. Innan de begav sig iväg, hade de kontrollerat att de hade allt med sig. Pengar, stockholmskort, adressen till antikaffären och mobilerna.

Det tog tjugo minuter på tunnelbanan innan de var framme vid stationen där de skulle gå av, Gamla stan. De såg sig om när de kom ut på gatan.

”Vi ska gå över här!” Sara gick före med bestämda steg och de kom in på en smal gata med kullerstensbeläggning. Tyska Brinken hette den. Det var som att komma in i en helt annan stad. Husen, som alla såg olika ut, låg tätt intill varandra, det fanns små restauranger och butiker längs

hela gatorna. Och det var inga raka gator, utan de slingrade sig fram nästan som skogsstigar. Längre fram såg de en kyrka, som de visste hette Tyska kyrkan. Det hade de kollat in på kartan hemma hos Sara. Där skulle Skomakargatan gå in till vänster.

De gick saktare och saktare, ju närmare de kom. De hade ingen aning om vad de skulle göra när de kom fram till Leijons Antik på Skomakargatan eller vad de skulle säga om de träffade på Leo.

”Var det nummer 37?”, frågade Jonte.

”A-a.”

De såg skylten direkt när de vek av från Tyska Brinken in på Skomakaregatan. En vacker mässingsskylt med svarta och snirkliga bokstäver. ”Leijons Antik” stod det. Och därunder ett årtal, ”1919”.

”Gammal affär, eller hur?” Sara pekade på skylten.

”Verkligen!” nickade Jonte. ”Ska vi gå fram?”

Sara svarade inte utan tog Jonte i armen och så gick de närmare skyltfönstret. Det var ingen stor affär, men det var ju ingen i Gamla stan, verkade det som. Fönstret var fullt av prylar: promenadkäppar, små askar av metall, en gammal hatt, en uppstoppad ekorre, ett väggur, ett rostigt ankare och en massa andra saker. Det var mörkt inne i affären, men om de satte händerna mot glaset och kikade in kunde de se att det var trångt och fullt av små skåp, stolar och prydnadsföremål.

Innanför dörren in till butiken hängde en handmålad skylt där det stod:

Öppet 11–18 måndag till fredag

Jonte tittade på klockan. Hon var bara kvart över tio. Tre kvart kvar tills Leo skulle komma och öppna. De såg sig omkring och upptäckte ett kafé snett mittemot och nickade mot varandra. Det var ett perfekt ställe att spana ifrån och de skulle just knalla dit när Jonte fick ett infall att känna på handtaget till antikaffären.

”Sara!” ropade Jonte. ”Det är öppet här!”

Sara som redan var på väg mot kaféet vände sig om och hörde hur dörren gnisslade till och en liten klocka pinglade på andra sidan handtaget. Hon tog ett skutt tillbaka och innan de båda hunnit tänka efter hade de slunkit in i affären och stängt dörren efter sig.

Det var alldeles tyst därinne. Det luktade damm och gamla möbler.

”Hallå!” Jonte ropade trevande in i affärens dunkel, men det kom inget svar. De gick sicksack mellan alla möbler och prylar och upptäckte att rummet fortsatte mycket längre in än vad man såg från utsidan. Disken med en gammaldags kassaapparat var placerad till vänster med pärmar och lösa papper i mängd. Längst in fanns de stora möblerna, ett par ekskåp och blankpolerade bord och stolar som var staplade på varandra för att få plats.

”Kolla här!” Sara hade fått syn på en dykar-dräkt med en stor rund metallboll med glasfönster fram och på sidorna som dykaren skulle ha över

huvudet.

”Finns såna här på riktigt! Jag trodde att det bara var fejk i Tintin och sånt.”

”Vad kostar den?” undrade Jonte.

Sara började leta efter en prislapp, men avbröt letandet och tittade plötsligt på Jonte med spänd blick.

”Jag hörde något!” sa hon och de båda såg mot dörren. Där utanför rörde sig någon och det rasslade i nyckelhålet.

”Vad ska vi göra?” viskade Jonte.

”Vi gömmer oss!” svarade Sara och hukade sig. De drog sig snabbt längst in i butiken. Jonte tänkte att de kunde gömma sig bakom ett av de stora skåpen, men det var för trångt där. Nu hörde de hur ytterdörren öppnades. Det var bråttom. Skulle de bara krypa ihop bakom borden och stolarna och hoppas att de inte syntes i dunklet? Men Sara hade fått upp en av dörrarna till det största ekskåpet som stod längst in mot väggen.

”Kom, kom, kom!” viskade hon upprört.

Båda två trängde in sig i skåpet. De fick igen skåpdörren efter sig så att det bara blev en liten springa kvar. Det var tydligen väloljade gångjärn i skåpet, för dörren gick ljudlöst igen. Personen som var på väg in i butiken hade haft problem med att få ut nyckeln ur låset. Ändå höll Jonte och Sara andan och lyssnade intensivt efter något tecken på att de blivit upptäckta.

Men det verkade inte så. Mannen som kommit in i butiken pratade för sig själv:

”Låste jag inte dörren? Det var konstigt...”

Det var Leo! De kände igen hans röst. De lyssnade och tyckte att han gick till skrivbordet och satte sig, för de hörde att en stol drogs ut och att det dunsade till på ett bord av någon kasse eller liknande.

Det var tyst en stund, men sedan skrapade stolen till igen och de uppfattade att Leo gick fram och tillbaka och spolade vatten i ett handfat. Det slamrade med porslin och sedan hörde de det välbekanta ljudet av en kaffebryggare som puttrade.

Jonte lutade sig mot Sara och visade att han ville viska något.

”Stäng av ljudet på mobilen!”

Sara nickade och fiskade upp sin mobil och satte den på ljudlöst läge. Jonte gjorde likadant.

Kapitel 19

Jonte och Sara började just undra hur länge de skulle få sitta i det mörka skåpet, när det pinglade till i dörren till affären. De hörde rösterna av två personer som hälsade på Leo. Det klirrade av kaffekoppar och ljuden kom närmare och närmare. Tydligen satte sällskapet sig ner runt ett bord alldeles intill skåpet där de satt gömda. Kaffe porlade ner i kaffekopparna, någon rörde med en tesked i kaffet. Så började de prata. En av dem som kommit på besök lät arg och bestämd och pratade mycket. Den andre sade inte så mycket, men när han öppnade munnen hörde både Jonte och Sara att han pratade skånska.

”Det är dags att du börjar samarbeta nu!” sa den arge.

”Just det, samarbeta!” upprepade skåningen.

De hörde hur Leo suckade djupt: ”Jag har ju sagt er att jag inte kan göra det.”

”Vaddå inte kan? Vad har hänt med dig? Du har ju alltid ställt upp!”

”Jag vill inte vara med längre”, svarade Leo.

Det blev tyst en lång stund.

”Vad är det med dig? Har du blivit religiös, eller? Du har alldeles för mycket på ditt samvete, det vet du. Vi ska väl inte behöva pressa dig?” sa